

Да се завърнешъ въ бащината къща,
когато вечерята смирено гасне
и тихи пазви тиха нощъ разгрѣща
да приласкае скръбни и нещастни.
Катъ бreme хвърлилъ черната умора,
що безутешни дни ти завещаха —
ти съ плахи стѣпки да събудишъ въ двора
предъ гостенинъ очакванъ радостъ плаха.

Да те пресрещне старата на прага
и, сложилъ чело на безсилно рамо,
да чезнешъ въ нейната усмивка блага
и дълго да повтаряшъ: мамо, мамо...
Смирено влѣзълъ въ стаята позната,
последна твоя пристанъ и заслона,
да шѣпнешъ тихи думи въ тишината,
впилъ моренъ погледъ въ старата икона:
азъ дойдохъ да дочакамъ миренъ заникъ,
че мойто слънце своя пѣть измина...

О, скрити вопли на печаленъ странникъ,
напразно спомнилъ майка и родина!